

Yazmanın Meali

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Nisan 2019

Hitabın ilk cümlesi mi yoksa adımın ilk hecesi mi iyi de gülüm'sememi gerektirecek ne var ki?

Bir düş'ün ilk yarısı henüz bitti: düşün, düşün içinden çıkamadığım.

Eşlik eden Nisan yağmuru sessizce ağlarken hala gülümsemeye dair inancım.

Mevsimin tarhında ve düşlerin otağında mesken tuttum yeniden sözcükleri.

Çatısı aktı mı peki evin ya da çatık kaşlı olmama sebebiyet verecek bu yalnızlığın tema'sı mı?

Muteber bir yanığı da yüklenmiş olabilirim ve şafağı atmadan günün geceyi de buyur ederim hani sinemdeki sözcüklerin başını okşarken.

Gürültülü bir dün'ün ardından ölümle sırdaş hüznün ile sözlenmişken aslında hayatın tadını çıkarmakla iştiğalim.

Tentesi delinen göğün kurban verdiği bir yetim kuş'um aslında.

Planlı bir yazı değil bu lakin azığa aldığım haylaz mutluluğun tevekkül yüklü ruhumdaki eşkâlini de yok sayamıyorum.

İnsan ayırt etmeden yaşıyor ve davranıyorum.

Cinsiyeti olmuyor insanların ve yaşı da ve makamı ne zaman ki gülümseyerek yola çıksam bu anlamda yazdığım ve okuduğum her cümleye minnettarım yoksa içimdeki bu sevme arzusu yetim kalacaktı tıpkı yetimliğimi ihlal eden kimsesizlik gibi.

İnsan duygu özürlü olabilir mi peki?

Mümkün.

Otuzuncu harf dürtüklerken ben kalan harflerle yetiniyorum ve de tepiniyorum.

Mavi bir Tanrı, düşlerimde bozguna uğrayan yüreğimin de tek koruyucusu.

Ve Tanrı nezdinde tüm gayretimle seviyorum ve sadece bekliyorum neyi b/eklediğimi de bilmeden.

Bu yüzden yazıyorum ben.

Ç/ağlayan duygularımı sahipsiz kılmamak adına yazıyorum.

Yazarak kendime duyduğum saygıyı mimleyip kendimle barışık olma ihtimaline de yakın düşünüyorum.

Sevgi benim maruzatım yazmak adına: yazarak sevginin çığlara eşlik ettiği ve çığlıklarımın yerini huzur dolu bir mutlulukla beslerken.

Yazarak çoğaldığım tek gerçek ve içimdeki sayısız ben ile iştigalim:

Kâh çocuk.

Kâh şakıyan bir kuş.

Bir bülbül belki de gül'ü dahi görmezden gelip sevgisini ve inancını asla sonlandırmamanın verdiği huzurla dikte ettiği iç sesi.

Yalnızlık çok göreceli, sevgili dostlarım yine de yalnızlığın boyutsuzluğunu araştırıyorum.

Meali ne ola ki?

Düнде kalan hayal kırıklarım mı?

Yarına dair özel bir özne olma istemim mi?

Reşit olmayan çocuk yüreğimin kapıları ise ardına kadar açık.

Şimdilik noktayı koyuyorum.

Noktasız bir ömür diliyorum ve noktasız sevgiler ve noktası olmayan dostluklar.

Öznenle ve öznel kılındığım ne ise bir de özrümle yazıyorum.

Aşkın idame ettiği ve iman'ımın günbegün kuvvetlendiği.

Sonlanmaya dair bir inanç ise hayat yeni bir hayatın kapısında durduğum hissine vakıfım her kaleme

aldığım yazı/şiiir ile sizlere sunarken yüreğimi ve biliniz ki o yürekte herkese, her güzel insana yer ve ihtiyacım da...

Sevgimle, gönül dostlarım...